

رهنگدانه‌وی قادری بوون له‌ناو شیعره‌کانی سافی هیرانی

هانا کاکي هیرانی

پوخته

مروڤڅ خاوه‌ن جوړه‌ها نه‌پتی و جیهانی مه‌عنه‌ویاتی تایبه‌ت به‌خوی هه‌یه، به‌رده‌وام به‌دوای دۆزینه‌وه‌ی خوی و خودای دا‌گه‌پاوه، ته‌نها له‌رېگای بیرکرده‌وه‌یه‌کی ته‌ندرووستانه‌ی پر له‌تیرامان به‌یارمه‌تی په‌یامه‌پنه‌ر و نیردراوه‌کان توانیویه‌تی به‌راستی و ته‌واویه‌تی هه‌م خوی هه‌م خودای بدۆزیته‌وه. له‌م رېگایه‌وه مروڤی باوه‌ردار توانیویه‌تی تیښگات و په‌روه‌ده‌ی خوی بکات و خوی پښیگه‌یه‌نی‌ئو و ئاراسته‌یه‌ بوه‌ زانستیکی سه‌ربه‌خو که پښی ده‌وتری ته‌سه‌ووف، چونکه لایه‌نی ته‌سه‌ووف به‌شیکي سرووشته‌یه له‌ناخ و ویژدانه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرئ بۆیه ته‌سه‌ووف راستیه‌کی روحانی و لایه‌نیکی به‌هیز و مه‌عنه‌ویاتیکی گرنگ و جیهانیکی تایبه‌تی له‌و دیو جیهانی ماددیاتی مروڤه‌وه‌یه، بۆ‌گه‌یشتن به‌ئاسۆ به‌رزه‌کانی مه‌عریفه‌تی خوداناسین. ته‌ریقه‌تیش که بریتیه: له‌ شیوازیک یاخود په‌یره‌و ریره‌ویک له‌ رېچکه‌کانی ته‌سه‌ووف، مورید له‌سه‌ر ئه‌م ریره‌وه ده‌روات که پیریکی مورشید پښی ده‌گه‌یه‌نیت، ئه‌و بابه‌ته‌ش لایه‌نی کرداریه که مورید ملکه‌چی چهند هۆکاریکی دیاری کراو ده‌بیت، بۆ‌گه‌یشتن به‌ئامانج و مه‌به‌سته‌که‌ی که ته‌نها به‌ده‌سته‌پینانی ره‌زامه‌ندی خودای په‌روه‌ردگار، به‌ره‌می ته‌ریقه‌تیش هۆکاریکی گرنگه بۆ بره‌ودان به‌لایه‌نی شه‌ریعت و گه‌یشتن به‌حقیقه‌ت و مه‌عریفه‌تی خودا ناسین که ته‌ریقه‌تدار هه‌میشه هه‌ست ده‌کات خودا له‌هه‌موو شتیکه‌وه زیاتر لښی نزیکه به‌م شیوه‌یه‌ش ئاگاداری ئیمان‌که‌ی ده‌بیت و که‌م ترین هه‌له‌ ده‌کات. له‌ کوردستانیش به‌گشتی دوو ته‌ریقه‌تی سه‌ره‌کی هه‌بوون که کۆنترین و گرنگترین ته‌ریقه‌تی قادریه، ناو نسه‌به‌تی ته‌ریقه‌تی قادری له‌ خودی ناوی شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانی وه‌رگیراوه، که نوښکه‌ره‌وه ۵۰۱ توښینه‌وه‌کانی کۆنفرانسی نیوده‌وله‌تی صافی هیرانی

و دانهری ریپاز و ئادابی ئەم تهریقه تهیه، به لام گهر زیاتر له م مانایه قول ببینه وه بۆمان دهرده که وئ که تهنها له ناوی شیخ عه بدولقادر وهرنه گیراوه به لکو ناوه رۆک و حالی شیخ زیاتر دهوری سهره کی بینیه وه له م نسه ته! که واته موریدی شوینکه و تهی ریپازی قادری واته موریدی زاتی خودای قادر که زیاتر "تحقیق و تخلقی" به م سیفاتهی زاتی خودا کردووه بۆیه به توانا "قادر" بووه به سهر: نه فس و ههوا و تهبع و خورپه و شتی. بۆیه ئامانجی ئیمه له م تووژینه وه به پشت بهستن به سهر چاوه کان باسیکی پوخته له سهر ته سه ووف و تهریقهت و ریپازی قادری، دهرخستنی بوو و لایه نه کانی سۆفیگهری و عیرفان که له ژیان و شعره کانی صافی هیرانی رهنگی داوه ته وه و دهرخستنی مانای قادری بوون و تیکۆشانی وه که که سایه تیه کی خاکی و به ته وازوع بۆ گه یشتن به رازی بوونی یاره که ی لای شاعیر، له گه ل هینانه وه ی نمونه شعریه کانی به شهرحه وه. به و پێیه ی شاعیر پیریک ی مه زنی ئەم ریپازه پیرۆزه بووه، بۆیه له شیعره کانیدا به راسته وخۆ و ناراسته وخۆ باسی له برینی قۆناغه روحیه کانی ئەم ریگایه ی کردووه و زاراه سۆفیگهریه کان و حال و مه قام و پێگه کانی تیا دا باسکردووه.

وشه کللییه کان: سۆفیگهری و عیرفان، تهریقهت، قادری، صافی هیرانی

پیشه کی

ته سه ووف که پهروه رده یه کی خوداییه مروقی باوه ردار له م ریگایه وه ده گه یه نیت به لوتکه ی که مال و ته و او یه تی، بۆیه ریپازه سۆفیگهریه کان هه میشه بوونه ته هوی پێگه یانندی که سایه تی گرنگی نیو کۆمه لگا که ره وشتیان هه میشه له لووتکه ی جوانی دابووه به هوی به هره داریان له سیفه ته به رزه کان و خاکی بوون و عروجی به رزی روحیان، به وینه ی شه وه مانگی چوارده هه میشه ناو ناسناویان به نه مری ماوه ته وه، یه کیک له م که له شاعیره مه زنانه ی کوردان که چه زرته ی صافی هیرانیه جگه ۰۰۲ تووژینه وه کانی کۆنفرانسی نیوده وه له تی صافی هیرانی

له‌وه‌ی رېبه‌ریکی مه‌زنی ته‌ریقه‌تی قادری بووه شاعیریکی به‌رزى
ئه‌ده‌بی کلاسیکی کوردیش بووه که به خویندنه‌وه و وردبوونه‌وه له
شاعره‌کانی بۆمان دهرده‌که‌ویت که ئه‌م شاعیره پیگه‌یه‌کی دیار و
تایبه‌تی هه‌یه و خاوه‌ن جیهان بینیکی جوان و به‌رزى عیرفانیه.

هۆی هه‌لبژاردنی ئه‌م بابته ئه‌وه‌یه که شاعره‌کانی شاعیر
روونکردنه‌وه‌ی برینی پله‌کانی سۆفیگه‌ری خۆیه‌تی وه‌ک عاریف و
پیریکی دیاری ته‌ریقه‌تی قادری له‌م رووه‌شه‌وه که‌متر باسی ئه‌و بابته
کراوه که ئه‌م رېبازه عیرفانییه بووته هۆی بره‌ودان به عیشق و
عیرفان و پیگه‌یانندی خودی سافی هیرانی شاعره‌کانی شاعیریش له‌م
رووه‌وه لیکدانه‌وه‌یان زۆر بۆ نه‌کراوه بۆیه مه‌به‌ست له‌م تووژینه‌وه
پوونکردنه‌وه‌یه‌کی پووخته سه‌بارته به سۆفیگه‌ری و رېبازی قادری و
چه‌مک و بنه‌ماکانی له به‌شی دووه‌میش ئاماژه خسته سه‌ر
په‌نگدانه‌وه‌ی سۆفیگه‌ری لای شاعیر و پیگه‌ی رووحی و عیرفانی وه‌ک
پیری ته‌ریقه‌تی قادری.

گرنگی تووژینه‌وه‌ش ئه‌وه‌یه که شاعره‌کانی شاعیر له‌ناو باس و بابته‌تی
خۆی دا که ته‌ریقه‌ت و عیرفانه لیکدانه‌وه‌یان بۆ ده‌کری و ده‌ناسری.
پرسیاری تووژینه‌وه پوخته‌یه‌کی سۆفیگه‌ری عیرفان و ناوه‌پۆکی
رېبازی قادری و بنه‌ما و ئادابه‌کانی چۆنیه‌تی خۆ پیگه‌یانندن له‌م
رېبازه‌دا چۆنه؟

په‌نگدانه‌وه‌ی رېبازی قادری له شاعره‌کانی شاعیر و هه‌م برینی قوناغ
و پله‌کانی سۆفیگه‌ری و عیرفان له شاعره‌کانی سافی هیرانی؟
گریمانه‌ی تووژینه‌وه شاعره‌کانی سافی هیرانی له پیناو عیشقی
مه‌عشوقه‌که‌ی نووسراوه که هه‌ستیکی قولی ده‌روونی شاعیره به پیی
برینی قوناغه‌کانی عیرفان دهرباره‌یان دواوه.

سنوورى تووژىنەوە تايبەتە بە لىكدانەوەى سۆفيگەرى و عىرفانى لە شیعەرە كوردى و بەشىكى شیعەرە فارسىەكانى ديوانى سافى ھىرانى. پيشينەى تووژىنەوە تاكوو ئىستا چەندان تووژىنەوە نوسراون دەر بارەى عىشق و عىرفانى شاعىر ئەم تووژىنەوەش لەم رووہ تايبەتمەندترە لە رەنگدانەوەى ريبازى قادرى و برىنى پلەكانى عىرفان لە شیعەرەكانى سافى ھىرانى و لىكدانەوەيان بە ئاراستەى سۆفيگەرى.

ناوەرۆكى تووژىنەوە لە دوو بەش پىكھاتووہ. بەشى يەكەم كە بەشى تيورى و تووژىنەوہىە لەم خالانە پىك ھاتووہ: سۆفيگەرى و پىناساندنىكى پوخت، تەرىقەت و ئامانجەكانى، تەرىقەتى قادرى و پاىە و بنەماكانى، شىوازى زكرى قادرى، پىر "مورشىدى" قادرى، دەرويشى قادرى.

لەبەشى دووہى تووژىنەوە لە تەوہرەى يەكەمدا كورته يەك دەر بارەى ئەدەب و سۆفىزم، لە تەوہرەى دووہم كە بەشى پراكتىكى تووژىنەوہىە باس لە ريبازى شاعىر دەكا و رەنگدانەوەى قادرى بوون ھەول و تىكووشانى ھەك كەسايەتەكى خاكى و بە تەوازووع بوو گەيشتن بە رازى بوونى يارەكەى لەگەل ئەوہشدا سەرنج خستتە سەر پىگەى رووحى و عىرفانى شاعىر ھەك پىرىكى تەرىقەتى قادر.

بەشى يەكەم

تەوہرى يەكەم: پوختە يەك دەر بارەى سۆفيگەرى

مرؤف كە گەورەترىن ئافەرىندراوى خوداى جىھانىانە، خاوەن جوورەھا نەينى و جىھانى مەعنەوياتى تايبەت بەخوئەتى، كە لە روح دەستپىدەكات تاكوو بچووكترىن بەشى گەردىلەى لاشەى، ھەموويان نەينىيەكن لە ناوەرۆكى مرؤفدا، كە پىويستىان بە تىرامان و تىگەيشتن و ٥٠٤ تووژىنەوەكانى كوئفرانسى نىودەولەتى صافى ھىرانى

ورد بونه‌وه هه‌یه، تاکوو مرۆف بگاته ئه‌و په‌ری کامل بوون و ته‌واوی،
ئه‌مه‌ش له‌ چوارچیوه‌ی په‌یره‌و و بنه‌مای ورد و هه‌ستیار و ناسکه‌وه
ده‌بی که دروستکه‌ری ئه‌م مرۆفه‌ بو ئه‌وه‌ی مرۆف له‌م ریگایه‌وه
مرۆف بوونی خو‌ی بدۆزیته‌وه تیایدا دایناوه‌)وفی انفسکم أفلا
تبصرون(الذاریات ۲۱)، (وینفکرون فی خلق السماوات والأرض)(آل عمران ۱۹۱)

له‌گه‌ل درووستبوونی یه‌که‌مین مرۆف که ئاده‌مه خودای گه‌وره ئه‌م
تایبه‌تمه‌ندی و ریپیشاندانه‌شی فی‌رکردوو(وعلم آدم الأسماء کلها..)(البقره
۳۱) به‌رده‌وام له‌گه‌ل س‌روش و په‌یامه‌کانی په‌یوه‌سه‌سته‌ی
له‌سه‌رکردۆته‌وه، مرۆفیش هه‌میشه به‌دوای دۆزینه‌وه‌ی خو‌ی و
خودایدا گه‌راوه له‌ ریگای تیزامان له‌ ناخی خو‌ی و بیرکردنه‌وه له
سروشتی ده‌وروبه‌ری به‌ پشت به‌ستن به‌ ل‌ه‌سروش و په‌یامی
نێردراوان هه‌م خو‌ی هه‌م خودای، هه‌م هۆی بون و نه‌مانی خو‌شی
دۆزیوه‌ته‌وه که له‌م ریگایه‌وه مرۆف توانیویه‌تی تیگات و په‌روه‌رده‌ی
خو‌ی بکات و خو‌ی پیبگه‌یه‌نی که له‌ ئاینی ئیسلام پیی ده‌وتری
زانسته‌کانی ته‌سه‌ووف.

ئه‌م ته‌سه‌ووفه‌ش تایبه‌ت نه‌بووه به‌ ئایینی ئیسلام، به‌لکو هه‌موو
ئایینه‌کان و گشت پیغه‌مبه‌ران په‌فتاریان پیکردوو به‌ئوه‌ی له‌م
ریگه‌یه‌وه هه‌م خو‌یان پیبگه‌یه‌نن و هه‌م خه‌لکی سه‌رده‌می خو‌شیان له‌م
ریگایه‌وه بتوانن په‌روه‌رده‌ی ده‌روونی خو‌یان بکه‌ن بو گه‌یشتن به
ئاسۆ به‌رزه‌کانی مه‌عریفه‌تی خوداناسین و دل ئۆقره‌گرتن و پابه‌ندبوون
به‌ رێسا خواییه‌کان و پاک کردنه‌وه‌ی ده‌روون ل‌ه‌هه‌موو خه‌وش و
ناپه‌سندییه‌کان.

له قورئانی پیروژدا خودای گه‌وره کاری ته‌زکیه‌ی وه‌ک یه‌کی له‌ سی به‌شه سه‌ره‌کیه‌کانی کاری پیغه‌مبه‌ران داناوه، ته‌نانه‌ت ته‌زکیه‌ی پیش فیرکردنی قورئان و حکمه‌تیش خستووه:

((هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْل لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ)) (الجمعة ٢). پاکردنه‌وه‌ی ده‌روونیش وه‌ک هه‌له‌ینجانیک له‌ مه‌قامی "ئیحسان" خودا بیه‌رستی گه‌ر توش نه‌یبینی خو ئه‌و تو ده‌یبینی (أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ فَإِن لَّمْ تَكُن تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ)^١.

له‌ باره‌ی ته‌سه‌وفه‌وه‌ سالانیکی زوره‌ عارفان و پوژه‌لاتناسان ته‌نانه‌ت نووسه‌رانی کوردیش خویان مژوول کردووه به‌وه‌ی؛ وشه‌که له‌ چیه‌وه‌ هاتووه و سه‌رچاوه‌ی بنه‌ره‌تی ته‌سه‌ووف چیه‌ و کوئییه‌؟ لی‌ره‌دا ئیمه‌ زور له‌سه‌ر ناوه‌ستین، "ته‌نها ئه‌وه‌ نه‌بی‌ت که ناسناوی سو‌فی" ئه‌ویش په‌یوه‌ندی به‌ رواله‌ته‌وه‌ هه‌یه، که پو‌شینیی خورییه‌ (که‌سه‌نه‌زانی، به‌رزنجی ٢٠٢٣، ١٢)

گشتگیرترین پیناسه‌ش که بو ته‌سه‌ووف کرابی؛ پیناسه‌که‌ی شیخی گه‌یلانیه که فه‌رموویه‌تی: (به‌راستی ته‌سه‌ووف راستی نیه‌ته له‌گه‌ل خودای گه‌وره و جوانی مامه‌له و ره‌وشت به‌رزیه‌ له‌گه‌ل دروستکراوانی خودا). (الجیلانی، ٢٠٠٥، ٤٥٢.٧)

پوخته‌یه‌ک ده‌رباره‌ی ته‌ریقه‌ت:

ته‌ریقه‌ت: به‌زوبانی کوردی واته‌ ریچکه، ریپاز...، شیخ موحه‌مه‌د مازی فه‌رموویه‌تی: وشه‌ی ته‌ریقه‌ت و (صراط و سبیل و منهج و شارع و شه‌ریعه‌

^١ - ورد في صحيح مسلم عن عمر ابن الخطاب: في حديث جبريل الطويل وفيه: فأخبرني عن الإحسان؟ قال: «الإحسان أن تعبد الله كأنك تراه، فإن لم تكن تراه فإنه يراك»، وفي رواية في مسلم أيضا: «أن تخشى الله كأنك تراه، فإنك إن لا تكن تراه فإنه يراك»، وفي رواية في مسند أحمد: «الإحسان أن تعمل لله كأنك تراه، فإنك إن لم تره فإنه يراك».

و محجة و سونة) گشتیان وشه‌ی هاومانان (المرادف) که یه‌ک مانای تایبه‌تی کویان ده‌کاته‌وه: بریتیه له‌گه‌یشتن به‌مه‌به‌ست به‌نزیکی و ئاسانی (ماضی، ۱۹۷۴، ۱۱۳). پیشه‌وا ئه‌بومه‌نسور ماتوریدی ده‌رباره‌ی ته‌ریقه‌ت فه‌رموویه‌تی: ته‌ریقه‌ت ئه‌و پهبازه‌ رڤوحانییه‌یه که دل ته‌ی ده‌کات، به‌و خه‌یال و بیرانه که به‌پیی عه‌قیده و بینینه‌وه‌یه ده‌بردری. بناغه‌ی ته‌ریقه‌ت نوریکی ئاسمانی و روانینیکی خواپیه بو دل‌ی به‌نده (الکسزان، ۲۰۰۵، ب/۱۴/۱۰۰). قوشه‌یری فه‌رموویه‌تی: ته‌ریقه‌ت چه‌ند پیگه و ئاستیکه که ریگای ئه‌م پیگانه به‌نه‌فس ته‌ی ناکری به‌لکو به‌دل ده‌بردرین (القشیری، ب: ۲، ص: ۳۱۱).

ئامانجیش له‌گرتنه‌به‌ری ته‌ریقه‌ت بریتیه له‌به‌ده‌سته‌هینانی ئیمانیکی کامل به‌سه‌یر و سلوکیکی کامل له‌ریگای پیریکی کامل. ئیمامی ره‌بانی فه‌رموویه‌تی: ئامانجی سه‌رجه‌م ته‌ریقه‌ته سوڤیه‌کان بریتیه له‌ده‌رکه‌وتن و ئاشکرابوونی راستیه‌کانی ئیمان (الربانی، ب/۱، ۱۸۲). چونکه ریواری ئه‌م ریگایه که‌سانی تایبه‌ت و خاوه‌ن هیمه‌تن ئاماده‌یی هه‌موو فیداکاریه‌کیان تیدایه له‌پیناو گه‌یشتن به‌ئامانجه‌که‌یان که ته‌نها به‌ده‌سته‌هینانی ره‌زامه‌ندی خودای په‌روه‌ردگاره. هه‌روه‌ک شیخی ئیبن عه‌ره‌بی فه‌رموویه‌تی: (هه‌موو ئامانجه‌کانی ته‌ریقه‌ته‌کان رڤویشتنه به‌ره‌و لای خودا و گه‌یشتن به‌خودا تاکه ئامانجیانه) (ابن عربی، ۱۹۴۸، ۵). ئامانجی "ته‌ریقه‌ت": ناسین و به‌ده‌سته‌هینانی راستیه‌کانی ئیمان و قورئانه له‌ریی سه‌یر و سلوکی رڤوحانی و له‌ژیر ئالا و سایه‌ی "میعراجی ئه‌حمه‌دی" دا به‌هه‌نگاونانی دل، هه‌تا گه‌یشتن به‌حاله‌تیکی ویجدانی و زه‌وقیی ئه‌وتو که وه‌ک "شه‌هود" و ابیت. بیگومان گه‌وره‌ترین هوکاری به‌گه‌رخستن و کارپیکردنی "دل" یش له‌وه‌دایه که به‌یاد و

زیکری خوای گه‌وره و له ناوه‌ندی پله‌کانی ویلایه‌تدا و له ریځی ته‌ریقه‌ته‌وه پوو بکاته "راستییه‌کانی ئیمان (نورسی، ۲۰۱۳، ۷۵۱).

ته‌وه‌ری دووهم: ته‌ریقه‌تی قادری

ته‌ریقه‌تی قادری له هه‌ره‌گه‌وره‌ترین ریځاوه‌ره سوڤیگه‌رییه‌کانی جیهانه، ئەم ریځبازه یه‌کیکه له ریځبازه هه‌ره له‌میژینه‌یه‌کانی سوڤیگه‌ری، که نسبه‌تی ده‌دریته پال ئیمامی عه‌لی تا سه‌رده‌می شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانی، دواتر به قادری ناسرا. هه‌روه‌ک ناسراوه و ئاشکرایه که ناو نیسه‌تی ته‌ریقه‌تی قادری له خودی ناوی شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانی وه‌رگیراوه، که نوڤکه‌روهه و دانه‌ری ریځاز و ئادابی ئەم ته‌ریقه‌ته‌یه. به‌لام گه‌ر زیاتر له‌م مانایه قول بینه‌وه بو‌مان ده‌رده‌که‌وی که تنها له‌ناوی حه‌زهرتی شیخ وه‌رنه‌گیراوه به‌لکو ناوه‌رپوک و حالی شیخ زیاتر ده‌وری سه‌ره‌کی بینه‌وه له‌م نسبه‌ته!

هه‌روه‌کوو شیخی گه‌یلانی له دیره شعریکی خویدا له (الشریفه) فه‌رموویه‌تی:

وَكُنْ قَادِرِي الْوَقْتِ لِلَّهِ مُخْلِصًا / تَعَشُّ سَعِيدًا صَادِقًا بِمَحَبَّتِي. (الکیلانی، ۲۰۱۴، ۱۱) واته: ببه به‌خاوه‌نی توانا به‌سه‌ر کات له‌پیناو خودای گه‌وره دا، بژیی به‌خوشه‌ویستیم به به‌خته‌وه‌ری راستگویی، به‌هه‌مان شیوه له دیریکی قه‌سیده‌ی (علی‌ال‌اولیاء) فه‌رموویه‌تی:

أنا قادری الوقت عبدالقادر / أكنی بمحیی الدین والأصل جیلانی. (الکیلانی، ۲۰۱۴، ۱۱) واته: من خاوه‌ن توانام له‌سه‌ر کات و به‌نده‌ی خودای به‌توانام نازنام زیندووکه‌روه‌ی دینه و خه‌لکی گه‌یلانم.

ئیمامی به‌یهه‌قه‌یش له کتیبی ئەس‌ماو سیفات ده‌فه‌رمووی: مانای (القادر) واته (اثبات القدره)، به واتای چه‌سپاندنی توانا وده‌سه‌لاته

به‌سه‌ر شتیځک(البیهقی، ۱۲، ۱۴هـ، ج ۱، ۳۱۴). شیخ که‌ماله‌ددینی قاشانی ده‌رباره‌ی ئەم مانایه‌ فه‌رموویه‌تی: (عه‌بدولقادر، واته: توانا و ده‌سه‌لاتی خودای بینووه له‌هه‌موو شتیځکا به‌ته‌جه‌للای ناوی"القادر"له‌سه‌ر ئەو). (القاشانی، ۱۲۲). که‌واته موریدی شوینکه‌وته‌ی پریبازی قادری واته موریدی زاتی خودای قادر که زیاتر "تحقیق و تخلقی" به‌م سیفات‌ه‌ی زاتی خودا کردووه" (علماً و حالاً) بویه به‌توانا"قادر"بووه به‌سه‌ر: نه‌فس و هه‌وا و تبع و خوړه‌وشتی.

پریبازیکی په‌روه‌رده‌ی و سلوکیه، گرنگی به‌پاک‌کردنه‌وه‌ی نه‌فس ده‌دا له‌هه‌موو ئاره‌زوو و خوویه‌کی خراب و ناپه‌سند، و گه‌یشتن به‌پله‌ی خوښه‌ویستی و رازیبوونی خودا، پشت‌به‌ستوو به‌کرداری پراکتیکی سوڤیگه‌ری راسته‌قینه، که پی‌ی ده‌وتری پله‌ی چاکه‌کاری (مقام الاحسان)، به‌پی‌ی بنه‌ما و بنچینه وئادابی داندراوی دانه‌ری ئەم ریبازه که شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانیه، و ئەو پیر و ده‌ستگیر و زانایانه‌ی له‌دوای ئەوه‌اتوون و له‌سه‌ر ئەم بنچینه‌یه‌ رویشتون.(القادری، ۲۰۱۶، ۳۷)

پیوستیه‌کانی پایه‌کان و بنه‌ماکانی ته‌ریقه‌تی قادری

پیوستیه‌کانی پایه‌کان لای شیخی گه‌یلانی سی شته:

زانست و هه‌ولدان(سلوک) و ئاموژگاری، که ئەم سی دانه‌یه هه‌رسیکیان ته‌واوکه‌ر و هاوبه‌ستی یه‌کترن، خودی شیخی گه‌یلانیش به‌وپه‌ری دلسۆزی و لیبرانه‌وه هه‌ولی بو‌داوه و کاری پیکردوون، هیچ کامیکانی وازلیته‌هیناوه له‌پیتاوه‌ئو ویترا له‌هه‌موو کات و حاله‌تیکیدا:

یه‌که‌میان: زانینی زانستی شه‌رعییه بو‌ دیاریکردنی سنوور و ئادابی شه‌ریعت و په‌یوه‌ستبوون پییوه‌ی (الگیلانی، ۲۰۰۷، ۱۱۹). شیخی گه‌یلانی فه‌رموویه‌تی: (بفره بو‌ لای خودای گه‌وره به‌هه‌ردوو بالی قورئان و ۵۰۹ توپزینه‌وه‌کانی کؤنفرانسی نیوده‌وله‌تی صافی هیرانی

سوننه‌ت، برۆ ناویه‌وه و با ده‌ستت له‌ناو ده‌ستی حه‌زره‌تی پیغه‌مبه‌ر
(جی) (الجیلانی، ۲۰۰۵، ۴۵۵)

دووهم: زانستی ته‌ریقه‌ت یاخود زانستی ده‌روون و سه‌یر و سلووک بۆ
زانینی حوکم و په‌روه‌رده‌ی ده‌روون و ورپیکه‌ستنی پاک‌کردنه‌وه‌ی
ناوه‌وه‌ی خودی مرؤف تا ده‌گات به‌ حه‌قیقه‌تی خوداناسی. گه‌یلانی له‌م
پروانگه‌وه‌ شه‌ریعه‌ت و ته‌ریقه‌تی له‌گه‌ل یه‌کتیری کو‌کردبوویه‌وه، به‌لکو
شه‌ریعه‌تی وه‌پیش سو‌فیگه‌ری خست، ریبازه‌که‌ی بنیاتنا له‌سه‌ر حه‌وت
بنه‌ما: المجاهدة: تیکۆشان، التوکل: پشت به‌خودا به‌ستان، حسن الخلق:
په‌وشت به‌رزی، الشکر: سوپاسگوزاری، الصبر: ئارامگرتن، الرضا:
پازیبوون له‌ هه‌موو باریک، الصدق: راستگۆی و نیه‌تپاکی، ئەم حه‌وت
پایه‌ بنه‌مای ئەم ته‌ریقه‌ته‌ بنه‌مای و هه‌موو خیر و خوشیه‌که.
(الجیلانی، ۲۰۰۵، ۱۳۲۱)

سێیه‌میان: ئامۆژگاری وه‌ک هۆکاریک بۆ گه‌فتوگۆکردن له‌گه‌ل خه‌لک و
چاکسازی کۆمه‌لگا و ئامۆژگاریکردنی ئوممه‌ت بۆ پیکه‌وه‌به‌ستانی
شه‌ریعه‌ت و ته‌ریقه‌ت به‌ کۆمه‌لگا، جگه‌ له‌وه‌ی له‌ کۆتایی هه‌موو ئەم
جۆره‌ دانیشتنه‌ پر به‌ره‌که‌تانه‌ی شیخی گه‌یلانی، پۆلیکی زۆر له‌خه‌لکی
به‌هۆی کاریگه‌رییه‌کانی فه‌رمایشته‌کانی تۆبه‌یان له‌سه‌ر ده‌ستی ده‌کرد
و ده‌بوونه‌ شوینکه‌وتی ئەم ریبازه‌ پیرۆزه، ژماره‌یه‌کی زۆریش له
شوینکه‌وته‌ی ئایینه‌کان له‌سه‌ر ده‌ستی ده‌بوونه‌ موسو‌لمان، هه‌روه‌ک
ئین جه‌وزی فه‌رموویه‌تی: (عه‌بدولقادر له‌ قوتابخانه‌ی موخه‌رپه‌می
شیخی، وانه‌ی ده‌گوته‌وه‌ و به‌ زمانی ئامۆژگاری قسه‌ی بۆ خه‌لکی
ده‌کرد، تا به‌ زوه‌د ناوی ده‌رکرد، قوتابخانه‌که‌ی پری خه‌لک ده‌بوو، لای
شووره‌ی به‌غدا داده‌نیشته‌ و پالی به‌ته‌کیه‌که‌ی ده‌دا و خه‌لکیکی زۆر له
کو‌په‌که‌ی تۆبه‌یان ده‌کرد. (البخاری، ۲۰۰۷، ۱۵۹)

زیکری قادری:

شیوازی زیکر له‌م ته‌ریقه‌ته‌دا به‌شیوه‌ی ئاشکرایه (جهري). په‌پره‌وانی ته‌ریقه‌تی قادری ده‌لین: له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئیمامی عه‌لی کورپی ئه‌بی تالیب (علیه السلام) هم‌میشه به‌ده‌نگی‌کی به‌رز و ئاشکرا زیکره‌کانی خویندوه، هر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ده‌رویشانی قادری له‌کاتی زیکرکردن ده‌نگیان به‌رز ده‌که‌نه‌وه و چه‌ند جولانه‌وه‌یه‌کیشی له‌گه‌لدا ده‌که‌ن، به‌لگه‌ی ئایه‌تیشی بۆ ده‌هینه‌وه که ده‌فه‌رمووی: (الَّذِينَ يُذَكِّرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ) (ته‌وه‌ککولی، ۲۰۱۵، ۲۱۰). به‌جیگه‌یانندی ئه‌م زیکر و فیکر و سه‌یر و سلوو‌ککردنه‌ش له‌رپیازی قادری دا له‌ته‌کیه‌کان ئه‌نجام ده‌دریت، که وه‌ک ماله‌ باوکی ده‌رویش چاوی لیده‌کری. ته‌کیه له‌فه‌ره‌نگدا به‌مانای پالدان به‌شتیکه‌وه، پشتبه‌ستن و په‌ناگه‌ دیت. ته‌کیه و خانه‌قا شوینی کوبونه‌وه‌ی ده‌رویشان و هه‌ژارانی ده‌رگای خودایه، که کاریان په‌رستش و عیباده‌ت و پیگه‌یانندی خویانه، له‌کورده‌ستاندا له‌دیر زه‌مانه‌وه‌ ته‌کیه‌کان ناوه‌ندی سه‌ره‌کیی ناو کومه‌لگه‌ی کوردی بوون^۲ (که‌سه‌زانی، به‌رزنجی، ۲۰۲۳، ۲۲). شیوازی زیکرکردنه‌که‌ش به‌م شیوه‌یه: بازنه‌یه‌ک پیگه‌هینن و (سه‌رزیکر) له‌نیوانیاندا راده‌وه‌ستیت و هه‌مووان قژیان به‌رده‌ده‌نه‌وه و به‌یه‌که‌وه و نزیک له‌یه‌ک به‌یه‌ک جو‌له‌ ده‌که‌ونه زیکرکردن. به‌ئامازه‌کانی (سه‌رزیکر) و پاش وه‌رگرتنی مؤله‌تی مه‌عنه‌وی له‌شیخه‌که‌ی و داوای هاوکاری لیکردنی ده‌سته‌ده‌که‌ن به‌زیکر. له‌م زیکرانه‌دا ته‌نها (ده‌ف) و (ته‌پل) به‌کارده‌هینریت، که ته‌پله‌که به‌

^۲ - تکیه رباط الصوفیه، مکان یعد لإیواء فقراء المسافزین (المعجم العربی الاساسی: ۲۰۱) التکیه هی بمثابه معتزل للعباده والتأمل، وریاضه النفس. (العقل الصوفی فی الإسلام، د: علی شلق ۲۳)

دوو داری بچووک لیبی ده‌دریټ هه‌ندی‌کجار شم‌شالی‌ش به‌کاردی به‌لام زور به‌که‌می (توکل، ۱۷۳).

مؤسیقاو له‌راندنه‌وهی له‌ش له‌لای ده‌رویش‌ان چهند هۆیه‌کی دل‌خوازن بو راکیش‌کردنی حاله‌تی بیئاگایی که پییده‌لین نه‌مان، ئەم حاله‌ته‌ش به‌لوتکه‌ی ته‌ریقه‌ت داده‌نریټ (نیکلسون، ۵۳). به‌و پنییه‌ی سه‌ماع له ره‌چه‌ی قادریدا بره‌وویکی زوری هه‌یه (که‌لاشی، ۱۷۳).

• پیر "مورشید" ی قادری:

نازناویکه به‌سه‌ر پیاوانی ئایینی ئیسلامی براوه، له ئسولی ته‌ریقه‌ت دا هه‌موو وه‌لییه‌ک مورشید نییه، به‌لام ده‌بی هه‌موو مورشیدیک وه‌لیبی شیخ یاخود مورشید باوکیکی روحانیه (مه‌ستی، ۲۰۱۸، لا: ۹۵).

مورشید یان پیر یان شیخ یان ئوستاد یان ریبه‌ر یان ده‌لیل "رینوین" هه‌مووی یه‌ک شته، ئەویش به‌مامۆستایه‌کی شاره‌زا ده‌وتری که بیته رینوین یا ریپیشانده‌ری ریوار (باقلانی، ۲۰۱۸، لا: ۲۰۰).

ئیمامی غه‌زالیش فه‌رموویه‌تی: هه‌موو زانایه‌ک شیاوی شیخایه‌تی نییه شیخی راسته‌قینه‌ئو که‌سه‌یه؛ وازی له‌خۆشه‌ویستی دنیا و پایه و پۆست هه‌تاوه، شوینی که‌سینک که‌وتوو و شیخیکی خاوه‌ن بینای هه‌بووه و ئەویش شیخیکی وای هه‌بووه، تاکوو ده‌گه‌نه‌وه سه‌ر گه‌وره و پییشه‌وای پیغه‌مبه‌ران سه‌لات و سه‌لامی خودای له‌سه‌ربیت (الغزالی، ۲۰۲۰، ۵۱).

شیخی شه‌عرانیش که زانایه‌کی مه‌زن و مه‌شره‌ب قادرییه؛ فه‌رموویه‌تی: ئاگاداره‌به‌نه‌بیه‌ قوتابی و موریدی هیچ شیخیک، ئەگه‌ر ئەو شیخه‌ پۆنه‌چوبی له‌زانسته‌ شه‌رعییه‌کان (الشعرانی، لا: ۹۰).

• **ده‌رویشی قادری:**

واته دونیانه‌ویست، هه‌ژار، سوّفی، گه‌شتیار، وابه‌سته، ئاتاج، خوپاریز، به‌م شیوه‌یه هاتوو له زوربه‌ی سه‌رچاوه‌کان (عبده: ۷۸). به‌لام سه‌رچاوه‌ی ده‌سته‌واژه‌ی "ده‌رویش" وشه‌یه‌کی فارسییه که به‌مانای "هه‌ژار" دئ (معلوف: ۲۴۲). ده‌رویش که‌سیکه که به‌راستی خوا په‌رست بیټ، به‌به‌شی ئه‌و (خوا) دابکه‌وئ، ده‌رویشی: خواپه‌رستی و به‌به‌شی ئه‌و (خوا) داکه‌وتن (خال، ۱۹۸۴، ۲۵۰). ده‌رویش: عه‌ودال، بی‌مال و حال، په‌به‌ن، مریدی ته‌ریقه‌تی قادری به‌پرچ (هه‌ژار، ۱۹۹۰، ۳۱۳). که‌واته ده‌رویشی واته که‌سیکه پشتی له‌دونیا کردبیټ و ریگی س‌لووکی عاریفانی گریته به‌ر، به‌ته‌واوه‌تی یه‌کلابوته‌وه بو رازی بوونی خودا. شیخی گیلانیش فه‌رموو‌یه‌تی: مورید "ده‌رویش" ده‌بی بروای بیټ که گیشتن به‌پله‌وپینگه‌ی به‌رزی خوداناسی ده‌سته‌به‌ر نابیټ، مه‌گه‌ر به‌هوی ته‌وبه‌یه‌کی پاک و بی‌خه‌وش و له‌ریگی گویگرتن له‌قسه‌ی پیاوچاکان (الگیلانی، ۶۶).

به‌شی دووه‌م:

ته‌وه‌ره‌ی یه‌که‌م: ته‌ده‌ب و سوّفیزم

ئه‌ده‌بی سوّفیگه‌ری هه‌ست و نه‌ستی ده‌روونی راستگوییانه‌ی سوّفیگه‌ره ده‌ریده‌بریت، وینه‌یه‌که له رامانی سوّفیگه‌ری، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له سوّفیزمه‌وه په‌یدابوو، که‌واته گیانیکه هه‌ست ده‌کات و زمانیکه ده‌ریده‌بریت. ئه‌و هه‌لبه‌ستانه‌ی که دونیای هه‌ستی ده‌ریده‌برن کردوویانه‌ته سوّزی گیانی وه‌ک وه‌سیله‌یه‌ک بو ده‌ربرینی وه‌جد و حاله‌ته‌که‌یان (وه‌سمان، ۳۳۱). به‌گشتی شیعی سوّفیگه‌ری له کاکلدا جوړیکه له بالابردنی گیانیتی، واته به‌مه‌عقولکردنی مه‌عنه‌وی،

به‌به‌ره‌و‌شکر دنی به‌ره‌ه‌ست، له ئیشقی وینه‌ی هه‌ستیه‌وه بالا ده‌چن به‌ره‌و دنیای گیان، دنیایه‌ک پر له خۆشه‌ویستی و جوانی (وه‌سمان، ۳۳۱) وه‌ک سۆفیگه‌ری ئیسلامی سه‌ره‌تا له ئه‌ده‌بی زوه‌ده‌وه رسکاوه (متولی، ۱۹۸۴، ۲۰۴). دواتر پشته‌ی به‌شیعری ئامۆژگاری و ئاکاری، ئینجا کلتووری غه‌زله‌ و تایبه‌تمه‌ندی مه‌یخوری (الخمريات). (وه‌سمان، لا: ۳۳۶). به‌م شیوه‌یه شیعری سۆفیگه‌ری وه‌ک به‌شیک له ئه‌ده‌ب له ته‌ک شعری سیاسی و شعری ئاکاری و ئامۆژگاری و ستایش، بوون به‌به‌شیک له مژاره‌کانی شیعر (ضیق، ۱۹۶۵، ۶۲). له‌ناو نه‌ته‌وه‌ی کوردیش شیعر و غه‌زه‌لیاتی شیوازی سۆفیگه‌ری گرنگی زۆری پیدراوه به‌تایبه‌تی له سه‌ده‌ی نۆزده‌ که سیکوچکه‌ی بابان دامه‌زرا و بووه بره‌ودانی زیاتری ئه‌م ریبازه له ئه‌ده‌بی کوردی و به‌زۆریش چینی شاعیران شیخه‌کان و مه‌لایه‌کان پێشه‌واتیان ده‌کرد، به‌هۆکاری به‌رزنی ئاستی هۆشیاری و پله‌ی خوینده‌واریان جگه له‌وه‌ی ئه‌هلی زه‌وق و ده‌ربڕینی پر سۆز بوون، یه‌کێک له‌و شاعیره‌ ناودارانه‌ی ئه‌م ریبازه کاک مسته‌فا (سافی هیرانی) یه.^۳

^۳- کاک مسته‌فا کورپی کاک عه‌بدوللای سانیه له‌سالی ۱۸۷۳ له‌هیران له‌دایک بووه، سه‌ره‌تای خویندنی له‌هیران ده‌ستیپه‌کردوه دواتر چۆته‌ شاره‌کانی کۆیه و هه‌ولێر رواندز و سه‌ران و به‌شیک خۆیندنی له‌ لاجان و سابلاخ و په‌سوی ته‌واو‌کردوه. له‌دوای باوکی وه‌ک جینشین بووته کاک هیران وه‌ک ریبهریکی مه‌زنی ته‌ریقه‌تی قادری ده‌رکه‌وتوه، له‌سالی ۱۹۴۲ کۆچی دوا کردوه و له مه‌زارگه‌ی مه‌رقه‌دانی هیران نێژراوه. که شیعه‌کانی خول ده‌ده‌نه‌وه له ریبازه سۆفیگه‌ریه‌که‌ی که ته‌ریقه‌تی بنه‌مه‌اله‌که‌ی قادریه.

ته‌وره‌ی دووهم: سوڤیگه‌ری و عیرفان په‌نگدانه‌وی قادریبوون له‌ناو شیعره‌کانی سافی هیرانی

ته‌وه‌ی ږوون و نه‌شاراوه‌یه له شیعره‌کانی سافیدا ته‌وه‌یه که لایه‌نی سوڤیگه‌ریان به‌سهردا زاله و به‌تیر و ته‌سلی زاروه‌ی ته‌سه‌وف و حال و مه‌قاماته‌کانی سوڤیانه‌ی ئاخیوته نیو شیعره‌کانییه‌وه، نه‌شنه‌و نمایه‌کی واشی پتیه‌خشیوون له رازاندنه‌وه و جوانکاریدا؛ که دووربن له وشکی و کالی (مه‌لا مسته‌فا، ۲۰۱۶، ۹۴). به‌و پتیه‌ی سافی هیرانی جگه له‌وه‌ی شاعیریکی به‌رزی قوتابخانه‌ی سوڤیگه‌ری ته‌ده‌بی کوردییه، مورشیدیکی مه‌زنی ږییزی قادریش بووه، بو‌یه له زوربه‌ی شیعره‌کانیدا گهر به ئاشکرا ناوی شخی گیلانی نه‌هیننی به رهمز و ئیشاره به‌ره‌و لایدا چووه:

مه‌تافی سالیکان و په‌هنوما و که‌عبه‌یی عوشاق

دەر بازی خودا، کانی وه‌فا، سولتانی گه‌یلانی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۸)

چونکه سافی له‌دوای باوکی کاک عه‌بدوللای سانی له‌ته‌مه‌نی سی وسی سالی له‌سهر به‌رمالی مورشیدایه‌تی دانیشتووه له‌سهر ږییزی قادری وه‌ک شه‌شه‌مین پشت له بنه‌ماله‌که‌ی که له باپیره‌گه‌وره‌ی شیخ سوله‌یمانی هیرانییه‌وه ته‌م ږیچکه له بنه‌ماله‌که‌ی دامه‌زراوه:

ته‌ی شاه‌ی له هیرانی، مه‌ئزونی له گه‌یلانی

حه‌قا تو سوله‌یمانی، دهردم تو ده‌واییکه

ته‌ی جه‌ددی وه‌فادارم، نه‌سلی تووه موختارم

بنوارنه‌ نازارم، ته‌دبیری چ راییکه

ته‌ی سافی هیرانی، ته‌ولادی عه‌لی و سانی

چاره‌ت له په‌ږیشانی، دهرگانه‌یی شاییکه (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۰۸-۳۰۹)

له‌م چند دیره شیعره‌دا چاره‌ی خو‌ی ده‌به‌ستیته‌وه به‌م ریگا پیروزی که بو‌ی ماوه‌ته‌وه له‌خانه‌واده‌که‌ی به‌ریگه‌پیدانی شیخی گه‌یلانی، به‌دل‌یک‌ی بر له‌سۆز و جو‌شه‌وه بو‌ئوه‌ی له‌سه‌ر ریچکه‌ی مورشیده مه‌عنه‌وییه‌که‌ی که شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانییه که به‌هوکاری شیخ موسته‌فای قوتبی شام، که له‌ته‌ریقه‌تدا بنه‌ماله‌که‌ی زنجیره‌که‌یان ده‌چیته‌وه سه‌ر ئه‌م زاته. سافییش بو‌ئوه‌ی به‌رده‌وامبیت و ئه‌میش بیته‌هوی پیگه‌یاندنی کاروانیکی ریوارانی خوداناسی؛ ئه‌وه به‌بیر خو‌ی ده‌هینیته‌وه که به‌ریگه‌گرتن و داوای ئیمداد و کۆمه‌ک له‌رۆحیانه‌تی ئه‌م دوو زاته‌دا، ده‌گات به‌مه‌رامه‌که‌ی:

ئه‌گه‌ر سافی مه‌رامت هاتنه‌وه‌ی یاره‌ بل‌ی دائیم

مه‌ده‌دا یا موسته‌فای شامی، ده‌خیل یا شاهی به‌غدایی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۰۱)
له‌چند دیره شیعریکی تریدا؛ شاعیر زیاتر هانا بو‌روحي پیروزی شیخی گه‌یلانی ده‌بات وه‌ک ریبه‌ر و پیشه‌وا و رینیشاندهری خو‌ی ده‌بیینی. بو‌یه داوای به‌هاناوه‌هاتن و ده‌ستگرتی لیده‌کات و ده‌یکاته شاهید به‌سه‌رخۆیه‌وه:

ئه‌ی شاهیدی به‌غدایی، تو مه‌لجه‌ء و مه‌ئوایی

هه‌ر ده‌م دل‌ی سه‌ودایی، موحتاج به‌دوو‌عاییکه

ئوستادی و پیری تو، هه‌م شاه و ئه‌میری تو

موددیکه‌ فه‌قیری تو حاجه‌ت به‌سه‌خاییکه

مه‌نواره‌ وه‌فایی من، بنواره‌ جه‌فایی من

عالم له‌سه‌دایی من، هه‌ر ده‌م له‌جه‌زاییکه. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۰۷-۳۰۸)

شاعیر گه‌یشتن به‌ریچکه‌ی باوباپیرانی ده‌بیستیته‌وه به‌وازه‌ینانیکی ته‌واوه‌تی له‌دونیای فانی و، خو‌یه‌کلاکردنه‌وه‌یه‌کی ته‌واوه‌تی به‌

رینگه‌گرتنه‌به‌ری ری‌بهره مه‌زنه‌که‌ی، که به‌خته‌وه‌ری ته‌واوه‌تی له‌م رینگایه‌دا ده‌بینیت:

وه‌ره سافی بکه‌ته‌رکی هه‌وای دونیایی هیچ و پووچ

به ئی‌خلاس پوو له به‌غدا که مه‌لئ به‌ختم نیگونساره. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۲۹)
نه‌چیرانی زنجیره‌ی په‌یوه‌ندی نیوان ئوستاد و شاگردانی ئه‌و ته‌ریقه‌ته‌ش؛ شه‌ونخونی و خوئاماده‌کردنی بی وچانی ته‌واوی ده‌وی، هه‌میشه مرۆقی ته‌ریقه‌تدار ده‌بی جولانه‌وه و بیرکردنه‌وه‌ی به‌خواپه‌رستی و کرده‌وه‌ی چاک مشتومار بکا، خو‌به‌که‌مزانین و خو دوورخستنه‌وه له کاری نه‌نگ؛ پیناسه‌ی پیاوانی کاروانی ته‌ریقه‌ته، بو‌یه سافی هانا ده‌باته به‌ر توربه‌تی ئه‌و قوطبه رووحیه که "شیخ عبدالقادری گه‌یلانی" یه له ده‌رگای ئه‌ودا به‌ویقار و ریزه‌وه ده‌وه‌ستی، چونکه به‌یاری راسته‌قینه‌ی ده‌زانی بو‌پیشانان تا ده‌گاته‌پله‌ی شادبوون به‌جه‌مالی پاکی پیغه‌مبه‌ر(دروودی خودای له‌سه‌رب) و ره‌زامه‌ندی خوای گه‌وره که ده‌لیل و خولقیته‌ره:

ئومیدی زور هه‌یه صافی نه‌جاتی بی له‌غهم چونکی

ده‌لیل مه‌ولاو ئه‌حمه‌د یاوه‌ر ویاربازی گه‌یلانه (هیرانی، ۲۰۱۶، ۹۵).

یه‌که‌مین قوناغ له‌و قوناغانه‌ی که ری‌بواری رینگای سو‌فیگه‌ری له‌ریبازی قادری دا ده‌بی پییدا ب‌روات بو‌برینی قوناغه‌کان؛ بریتیه له‌تیکوشان، ئه‌وه‌ش به‌وه ده‌بی‌ت که نه‌فسی خو‌ی تیا‌دا بشکینئ له‌ئاره‌زووه دونیاییه‌کان و ده‌سپیکیشی نواندنی ره‌فتاری پر له‌خاکیبوون ساده‌یی و "ته‌وا‌زوع"ه، که په‌یوه‌ستی ته‌واوی له‌سه‌ر ده‌کریت لای قادری مه‌ش‌ره‌بان، بو‌یه له‌م قوناغه‌وه‌هاله‌تی که‌منه‌فسی و خاکیبوون به‌ته‌واوی به‌سه‌ر ئه‌و که‌سه‌دا زال ده‌بی‌ت و به‌رده‌وامی ده‌بی‌ت تا کوتایی. ئینجا به‌ره‌مه‌کانی ئه‌م رینگایه‌ی به‌پی‌ی برینی قوناغه‌کان بو‌

جیلوه ده‌بیت، هه‌روه‌کوو مه‌ولانا فه‌رموویه‌تی: ببه به‌خاک تا‌کوو گول بگری. به‌م پنیه چه‌ندی ری‌بووار که‌منه‌فسی بنویتی و خاکیبوون نیشان بدات، به‌قه‌بارهی ئه‌وه نیشان‌ه‌ی گوره‌یی پله‌که‌ی و مایه‌ی قبول‌کراویه‌تی، (وَمَا تَوَاصِعٌ أَخْذٌ إِلَّا رَفْعُهُ اللَّهُ).^۴ جگه له‌وه‌ی که شیخ سوله‌یمانی با‌پیره‌گه‌وره‌ی سافی بنه‌مای ری‌باز‌ه‌که‌ی له‌بنه‌ماله‌که‌ی له‌سه‌ر دوو خال داناو "التواضع و الخدمه" خاکیبوون و ساده‌ی، و خزمه‌تکردن (مه‌ستی، کاک‌ی هیرانی، ۲۰۲۴، ۲۱). بویه سافی هه‌ر له‌سه‌رئهم ری‌باز‌ه له‌چه‌ند دیره شعری‌کیدا ئاماژه به‌تیکۆشانی خو‌ی کردوو له‌نه‌فسش‌کاندن، تا‌کوو قبول‌کراوی ده‌رگای یاره‌که‌ی بیت، به‌لای ئه‌ویشه‌وه گوره‌ترین پله‌و پینگه‌یه:

گه‌ر غولامیم پی که‌رهم کا پادشاهیم که‌ی ده‌وی؟
جیم له‌به‌ر ده‌رگانه‌ بی، پوتبه و نیشانم بو چیه؟ (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۶۳)

شاعیر به‌رده‌رگای یاره‌که‌ی پی له‌هه‌موو پله‌وپایه‌یه‌کی دونیایی پی‌روژتر بووه و، ته‌نانه‌ت پادشایه‌تیش لای ئه‌و ناگات به‌وه‌ی که یاره‌که‌ی ئه‌وی وه‌ک به‌نده پی قبول‌کردبی، هه‌روه‌ک قوشه‌یری ده‌گیریتته‌وه له‌مامۆستا‌که‌ی ئه‌بوعه‌لی ده‌قاق که به‌ندایه‌تی (العبویة)، له‌په‌رستش (العبادة) ته‌واوتره، یه‌که‌مجار په‌رستش پاشان به‌ندایه‌تی و ئینجا کۆیله‌بوون (العبودة) (قوشه‌یری، ۲۰۱۶، ۳۶۵).

له‌ده‌رگانه‌ت ئه‌گه‌ر ده‌ستم که‌وی خاک‌ی به‌سه‌رما که‌م
له‌لای خو‌م قیبه‌که‌م، تاج‌ی که‌یانم وا له‌سه‌ر ناوه. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۳۹)

^۴ - أخرجه مسلم، كتاب البر والصلة والآداب، باب استحباب العفو والتواضع، ورقم الحديث (۲۵۸۸)، الجزء والصفحة: (۲۰۰۱ / ۴).

له واتای ئەم دوو دێره‌ی سه‌ره‌وه دهرده‌که‌وئ؛ شاعیر هیتده ئاره‌زوومه‌ند و به‌حه‌سه‌ره‌ته بو گه‌یشتن به یاره‌که‌ی، به‌پاده‌یه‌ک ته‌نانه‌ت گهر خاکی به‌رده‌رگانه‌ی ده‌سکه‌وئ و به‌سه‌رخۆی دابکا، ئەوا هه‌ست ده‌کات که تاجی شاهانی ناوه‌ته سه‌ر و بووه به پادشای جیهان. ئەم پینگه‌یه؛ پیویستی به خۆراگری و به‌رده‌وامی هه‌یه، تاوه‌کوو شایانی ئەوه بی به‌رده‌رگای یاری به‌ته‌واوی پی به‌خشرئ، سافیش دواي ئەوه‌ی گه‌یشتۆته ئەم پینگه‌یه و به‌رده‌وام سلوکی ده‌روونی پیکراوه تاکوو دامه‌زراوه‌ی وه‌رگری له‌م مه‌قامه. له دێره شعریکیدا ئەم بارودۆخه‌ی خۆی پوون ده‌کاته‌وه که له‌پیناو مایه‌ی وه‌رگرتنی به‌ر ده‌رگای یاری هه‌موو زیله‌تیکی چه‌شتوو و چاوه‌پیی قبولبوون ده‌کا و ده‌لی:

سافی له‌به‌ر ده‌رگانه‌ت که‌وته سه‌ر خاکی زیله‌ت

چاوه‌پیی لوتفی تویه، جانا له پیی خوداوه. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۴۹)
له کۆتای چوارینه‌یه‌کیدا ده‌لی:

ئهی بادی سه‌با قاسیدی جانانی روحنه‌فزا

نامه‌ی غه‌م و ده‌رد و ئەله‌مم بو به‌ره به‌غدا

تا چه‌ند له ئەو میحنه‌ته‌دا بی سه‌گی ده‌رگا

موددیکه وه‌کوو سافی که شیواوه دلی من (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۱۷)

ته‌نانه‌ت به‌شیوه‌یه‌کی وه‌ها نه‌فسی خۆی شکاندوو، تا خۆی به که‌مترین زینده‌وه‌ر یاخود له‌ویش که‌متر له‌قه‌له‌م ده‌دا و له‌م بواره‌دا پیشبهرکی له‌گه‌ل گه‌وره‌ پیاوانی عاریف و په‌ندی ریگه‌ی سو‌فیگه‌ری ده‌کات و ده‌فه‌رموئ:

ئه‌گه‌ر جارێکی تر فه‌رمووی سه‌گی ده‌رگای منه سافی

هه‌تا مه‌حشه‌ر به‌سه‌ بو من مه‌قامی عیززه‌ت و جاهم. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۱۲)

له کۆتایی دیره شعریکی فارسیدا دهلی:
که صافی کلب گیلانست ز اولاد سلیمانست

زعشق سینه بریانست مدد یا ساکن البغداد. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۴۶۷)

چونکه پیر و مورشیدی مه‌عنه‌وی صافی؛ شیخی گه‌یلانی بووه،
هه‌ربویه صافی ده‌رگای گه‌یلانی زور به پیرۆز زانیوه و به‌پرای ئه‌و
ده‌بی قوتب و په‌ندان هه‌موو ده‌بی له خوانی که‌په‌می گه‌یلانی بنۆشن،
بۆ وه‌ده‌سته‌هیتانی جاه و مه‌قامی به‌رز:

محتاج دهر غوثند اقطاب دهر صافی

خوان سخای عشق است درگاه باز الاشهب (هیرانی، ۲۰۱۵، ۴۱۳)

پییواری پینگای سۆفیگه‌ری ئامانجی سه‌ره‌کی هۆکاری دروستبوونی
ئاده‌میزاد به‌جیده‌گه‌یه‌نی، که بریتییه له ئه‌نجامدانی په‌رستش و عیبادهت
بۆ خودای گه‌وره (وماخلقت الجن والانس الا ليعبدون) (الذاریات ۵۸) موریدی ئه‌م
پینگایه هه‌موو ژیان و هه‌ناسه‌یه‌کی بۆ ئه‌م ئامانجه ته‌رخان ده‌کات،
به‌شیوه‌یه‌کی وه‌ها که هه‌موو کات و ساتیکی هۆشی له‌خودا په‌رستی
بی و دووربکه‌ویته‌وه له هه‌موو ئاره‌زوو و خۆشیه‌کی دونیای، (خلقتک
للعباده فلاتعب) (الانوسی، ۵/۵۷) به‌شیوه‌یه‌کی وه‌ها تینکۆشی تا ده‌گات به
پله‌ی (یحییهم و یحییونهم) (المائدة ۵۴) (رضی الله عنهم و رضوا عنه) (التوبة ۱۰۰)
جگه له‌وازه‌یتان له‌دونیا، ته‌نانهت هه‌ندیکیان واز له دواپۆژیش ده‌هینن،
واز له به‌هه‌شت و هه‌موو خۆشیه‌کانی ناویشی ده‌هینن ته‌نها پازیبوونی
خودایان مه‌به‌سته.

هه‌روه‌ک پێشه‌نگی عاریفان پابیع‌ی عه‌ده‌وی فه‌رموویه‌تی: خواجه گیان
له‌م دونیایه هه‌ر چیت بۆمن داناوه بیده‌ره به‌ دوژمنانی خۆت، له
دواپۆژیش چیت بۆ داناوم بیده به‌ دوستانانی خۆت، من ته‌نها تۆم به‌سه!

۵۲۰ توێژینه‌وه‌کانی کۆنفرانسی نیوده‌وله‌تی صافی هیرانی

(نیشاپوری، ۱۴۳/۱). سافیش که له پیشه‌نگ و مه‌زنانی ئەم ریگایه‌یه، ئەو بارودۆخه‌ی خۆی که شایانی خزمه‌تچی یاره‌که‌یتی ده‌شوبه‌ینی به‌وه‌ی که له هه‌موو خۆشیه‌کانی به‌هه‌شتیش خۆشتره. ئەمه‌ش پله‌یه‌کی به‌رزى عاریفانه:

خاکی به‌ر ده‌رگانه‌که‌ی سه‌د باغی فیرده‌وسه له لام

ئاستانه‌ی ویم نه‌بی قه‌سری جینانم بۆ چیه‌؟ (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۶۳)
له‌کو‌تایی ئەم دێره‌ شعره‌دا ده‌لی:

چم له جی عیسانی مه‌ریه‌م سافیا بی وه‌سلی یار

پوتبه‌یی ئە‌علامه‌قام و لامه‌کانم بۆ چیه‌. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۶۳)

ئەم خاکه‌راییه‌؛ جگه له‌وه‌ی سیفه‌تی مه‌زنانه، مانای گه‌وره‌ی پله‌و پیگه‌ روحیه‌کانیشیانه، واته له‌ ریبازی سو‌فیگه‌ری به‌قه‌ده‌ر نه‌فسشکاندن پله‌ و پیگه‌ی روحی به‌رز ده‌بی. سافیش له‌ دیوکی تری شیعره‌کانیدا ئەم پیگه‌ روحی به‌رزانه‌ی به‌ته‌واوی تیادا به‌دیار ده‌که‌وی. خودی شیعره‌کانی صافی که پیشانده‌ری ئەوه‌ن له‌ پشت ئەم که‌لام و ده‌ربینه‌ جوانانه، زۆر راستی و مانای عیرفانی شاردراون، که ده‌رخه‌ری برینی قۆناغه‌کانی عیرفان له‌لایه‌ن شاعیر و شه‌یدابوونی شاعیر نیشان ده‌دات به‌ جیهانیکی بال‌تر له‌م جیهانه‌ و مه‌عشوقیکی به‌رزتر و جوانتر له‌ دولبه‌ره‌ دل‌رفینه‌کانی ئەم دنیا‌یه. (نیهاد، ۲۰۲۳، ۲۳). چونکه سافیش خۆی مور‌شیدیکی کامل بووه له (فناء فی الغوث) هوه ده‌ستی پیکردووه، به‌ره به‌ره سه‌رکه‌وتوووه بۆ (فناء فی الله). (حه‌سه‌ن، ۱۹۹۳، ۳۹) هه‌روه‌ک ده‌لیت:

بیرون شدم از صومعه‌ المنت لله رفتم بدر دیر توکلت علی الله

دا دند بما رأیت النصر من الله از همت مولا و توکلت علی الله

(هیرانی، ۲۰۱۵، ۵۶۶)

واته: رایه‌ی (نصر من الله) ته‌نیا له‌ده‌ست پیغه‌مبه‌ردا بووه، جا صافی لی‌رده‌ا ده‌لی: ئالای (النصر من الله) یان دامی، ئەم ئالایه‌ش که له‌لای پیغه‌مبه‌ر بی‌ده‌بی هەر ئەو بیداتی و به‌پیی بکات، واته مه‌به‌ستی ئەوه‌یه بلای پیغه‌مبه‌ر(د.خ) منی به‌پیکرد بۆ خۆشه‌ویستی خودا.

که له ریبازی سوڤیگه‌ریدا، ئەولیا مه‌زنه‌کان ده‌گه‌نه قوناغی ویلايه‌تی کوپرا و نزیکبوونه‌وه له دائیره‌ی فه‌ردیه‌ت، ده‌بی ئەم ئاماژه‌یان له پیغه‌مبه‌ره‌وه بۆ بکری و واسل به‌خودا بکری، جگه له و ئاماژه‌یه که صافی پیگه‌ی خوی نواندوووه ئاماژه به عیشقه ره‌هاکه‌شی ده‌کات، که قوناغه‌کانی(فناء فی الرسول)یشی بریوه و گه‌یشتوته کۆتا قوناغ که (فناء فی الله)یه. ئەوه‌ش ئەو قوناغه‌یه که پشکویه‌ک له ئاساری جیهانی ناسووت و دونیاگه‌پرای نامینی له‌دلی ئەو که‌سه‌ی به‌م پله به‌رزه گه‌یشتوووه وه‌ک ده‌لین: رۆیشتن نه‌ وینه نه‌ ئه‌سه‌ر نه‌مایه‌وه، له‌م دیره‌ی دوايشدا شاعیر ئاماژه به به‌قای پاش فه‌نابوون له خودا کردوووه:

له‌جیلوه‌ی نه‌فی و ئیثباتی تو وه‌ک (صافی)به‌پۆژ و شه‌و

ده‌می بیه‌هۆش و سه‌رمه‌ستم ده‌می بیدار و هۆشیارم.(هیرانی، ۲۰۱۵، ۱۹۷)
جیلوه نایه‌ته به‌ره‌م، ته‌نها پاش خلوه، به‌مانایه‌کی تر؛ به‌قا نایه‌ته ده‌ست تاکوو فه‌نا نه‌به‌ردی، چونکه: جیلوه حاله‌تیکه له‌پاش خلوه بۆ ریبواری ته‌ریقه‌ت ده‌ست ده‌دا. صافی له‌م دوو دیره‌دا مه‌به‌ستیتی که هه‌میشه له جیلوه‌ی زکری نه‌فی و ئیسه‌باته، که زکری "نه‌فی و ئیسه‌بات" بۆ ئەه‌لی ته‌ریقه‌ت به‌تایبه‌تی "قادریه‌کان" ویردی به‌رده‌وامیانه.. به‌رده‌وام صافی خلوه‌ی له‌م زکری "لاله‌الاله" به‌ستوه، بۆیه به‌رده‌وام له جیلوه و موکاشافه‌ی ئەم زکره‌ دایه، به‌مانای ئەوه نوری جیلوه‌کردن به‌دواییه‌کدا روو له دل ده‌که‌ن و به‌سه‌ریدا ده‌بارینن، به‌بی ئەوه‌ی پۆشه‌ر و برین بکه‌ویته ئیوانیانه‌وه. وه‌ک چۆن گه‌ر شه‌وی تاریک به

به رده وومی پوښنایی رووی لئ بکات دهگورپیت بو پوژ دلپش هر به و جوړه یه گهر به رده وومی جیلوه رووی لئ بکات، دهگورپیت بو پوژ و شهوی تیدا دهچرپته وه.

عیشق و عیرفانی ئیلاهیښ دهسپیکی هه یه، به لام بی کوتایه! چونکه غایه که ی فه نابون و به قابوونه له یار، بو یه عیشق و عیرفان دهسپیکی هه یه چونکه له لایان خودی ریپواره وه دهست پیده کات، که نه وکات خاوه نی نه فسی شه هوانی و هندی سیفاتی ره زیله یه.. به لام بو یه بی کوتایه چونکه پاش نه وهی نه فسی نه ما و سیفاتی بو وه ره حماني.. روحه که ی باقی ده بی لای ذاتی باقی، که خودایه، خوداش خاوه ن کوتای بی ره هایه.. (کل من علیها فان ویبقی وجه ربک ذولجلال والاکرام) (الرحمن: ۲۶-۲۷).

حه زره تی صافی له م قوناغی دا ده لیت:

له به حری عیشقی ئیظهار ی غه واصیم کرد و نه مزانی

هه زار غه واصی وهک من له م عه میقی گیزه داماو ه. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۴۱)

شاعیر له م دیره دا باسی حاله تیکی خوی ده کات که له عیشق و عیرفان گه یشتوته پله یه کی ئیجگار به رز که "غه واصیه" یه کی که له پیگه هه رده مه زنه کانی عاریفان، له سو فیگه ری به که سیک ده گوتری غه واص: له پله و مه قامه هه رده به رزه کان بی و به قای پاش فه نای بری بی و خاوه ن ویلایه تی کوپرا بی.. هه روهک چون غه واص له ژیری ژیر قولای ده ریادا ده روات، واته سالیک چوو بیته قولای نیو نه م بازاره. مه به سستی شاعیر نه وه یه: له م ده ریای عیشقه که بی کوتایه خوم به مه له وان زانی و به شیوه کی وه ها که گه یشتمه قولای نه م ده ریایه و وهام پیشاندا که شاره زام و چاکی لئ ده رده چم، به لام کاتیک گه یشتم بینیم له پیش من

بهه زاران مه له وان له نینو قولایی ئەم گیتاوهی ده ریادا سه رسام و
حهیران و سه رگهردان بوون و نه یانتوانیوه لئی ده ربازبن.. چونکه
ههروه کوو گوتمان بی کوتایه..! عاریفی مه زن ئەبو یه زیدی به ستامی که
ناسناوی پویشتوه به "غواص فی البحار التوحید والاسامی" ده باره ی ئەم مه قامه
ده لئ: (خضت بحرا وقتت الأنبياء بساحله). (الصاوی ۲۰۲۱، ب ۲۰۰/۱) واته: من له
ده ریای مه عریفهت و خوداناسیدا پوچووم و پیغه مبه رانیش له روخ
ده ریا وه ستاون!

ئهو په پری پوچوون له م پله یه؛ کاری که سانیکه که خودای گه وره به خوئی
هه لیبژاردبن و ده رچه یه که له غه بییاتی مه عریفه تی خوئی بو جیلوه
کردبن چونکه زاتی خودا ته نها به خوئی، خوئی به ته واوه تی ده ناسی،
ههروه کو شیخ جونهیدی به غدادی ده فه رموئی: (بأنه لا یعرف الله الا الله)
(الصاوی ۲۰۲۱، ب ۲۰۰/۱) له فه رمووده یه کیش هاتوه: "إن الله احتجب عن
البصائر كما احتجب عن الابصار وإن الملائع علی یطلبونه كما تطلبونه أنتم
(الزبیدی، ۱۳۱۱هـ، ۹/ ۵۹۷). سافی له م باره یه وه ده لئ:

شه ئنی تووه بو جیلوه یی مه عنی هه موو عالم

لاهوتی و ناسووتیی هه رچی له حیسابئ. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۷۸)

واته: ته نها له توانای تو دایه به ئاشکرابوونی مه عنه ویات و نوری
خودای بو دلی سالیک چ له عالمی "لاهوت" ی که تایبه ته به زانستی
ناسین و په رستنی خودا، چ له ویدیو جیهانی "لاهوت" که "ناسوت" ه
عالمی ماددیگه پراییه.

کاتیک عاریف ده گاته پله کانی سه ره وه و ئاشنای حه قیقیه ته تایبه ته کانی
مه عریفه تی یه کتایی حه ق ده بیئت، ئینجا تیده گات که ئەم سه حرای
خوداناسینه که نار هکه ی دیار نییه، هه رچه نده ژیری چاو به کار به ئینیت بو

ئوه‌وی ئه‌وسه‌ری ببینیت ئاو مرواری له‌چاوی دیت و نابینیت، ئه‌مه‌ش قوناغیکه که زانستیش تیایدا توشی هه‌ناسه‌سواری ده‌بیت، بویه شاعیریش پیی وایه له‌م پیگه‌یدا هه‌ولدان بۆ ناسنی خودا به‌ریگه‌ی عاقل هه‌له‌یه و بۆ شتیگ ده‌گه‌ریت که له‌به‌رده‌ست دایه (تحصیل الحاصل) (شه‌به‌سته‌ری، ۲۰۱۸، ۸۲). چونکه بوونی خودای په‌روه‌دگار له‌هه‌موو وجوده‌کان زاهیرتره به‌شیوه‌یه‌ک که خۆی به‌خۆی زاهیره، په‌یدا بوونی بوونه‌وهر له‌وه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتووه، به‌دیته‌نراوه‌کان هه‌موو به‌بۆنه‌ی وجودی زاتی خوداوه رۆشن بوون، بویه سافی که له‌ ناسینی خودادا گه‌یشتۆته پله‌ی "حق الیقین" خه‌لقکردن و هیتانه وجودی دروستکراوانیش به‌سه‌لماندنیکه ته‌واو و بیگومان داده‌نیت له‌سه‌ر بونی خودا. له‌م باره‌یه‌وه ده‌لی:

ئیسباتی وجودی تووه ئه‌پرواحی فه‌ریقه‌ین.

ته‌سدیقی ئه‌له‌ست چ «نه‌عم» بی چ «به‌لا» بی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۷۸)

هه‌ر له‌م شیعره‌شدا شاعیر له‌ دیری دواتر دا ئاماژه به‌و کاته کردووه که هیشتا جیهانی روح بووه و گیانه‌کان به‌به‌ر لاشه‌کان نه‌کرا بوون، وه‌لامی ئه‌وکاتی دروستکراوان هه‌رچیه‌ک بووبی تازه لای سافی، خودا زاتی "واجب الوجود" و کاری به‌قال و قیل ی که‌س نه‌ماوه. به‌هه‌مان شیوه له‌به‌یته شیعریکیدا ئاماژه به‌و کاته ده‌کاته‌وه به‌ بارودۆخیکه تره‌وه و ده‌چیته بنج و بناوانی رووداوه ئه‌زه‌لییه‌کان، خۆی ده‌به‌ستیته‌وه به‌په‌یمانی..أرواح..له‌گه‌ل زاتی خودا، زه‌مه‌ن هیتند به‌گورجی ده‌برئ خۆی له‌عالمی (أجناس) داده‌په‌لۆسی ده‌گه‌ریته‌وه بۆ ئه‌و ده‌مه که رۆح بووه، وه‌لامی خودای گه‌وره به‌بلی "داوه‌ته‌وه، کاتی

که‌خوای‌گه‌وره‌فه‌رموویه‌تی((الست بریکم))به‌لام‌شیوه‌ی‌راز‌و‌نه‌ینیه‌کی
ئه‌وتو که‌لای‌خامه‌دلان‌به‌لاړی‌و‌لادهر‌له‌قه‌له‌م‌بدری:

پ‌وح‌مه‌سته‌له‌پ‌احی‌تو‌له‌نیو‌عالمی‌ئه‌پ‌وح

باتن‌له‌«بلی»‌دایه‌و‌زاهر‌له‌«نعم»‌دا.(هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۴۰)

که‌ئه‌مه‌ش‌ئیشاره‌ته‌بو‌ئایه‌تی(..الست بریکم قالوا بلی..)(الاعراف ۱۷۲) کاتیک
خودا‌گیانی‌ئاده‌میانی‌دروست‌کرد‌فه‌رمووی: (الست بریکم) واته: ئایا
من‌خودای‌ئیوه‌نیم؟ هه‌ندیک‌به‌"نعم" و‌هه‌ندی‌به‌"بلی" و‌ه‌لامیان‌داوه
که‌"نعم و‌بلی" له‌زوبانی‌عه‌ره‌بی‌دوو‌پیتی‌جه‌وابن‌له‌وه‌لامی
پرسیاردا‌دین‌و‌له‌شیوازی‌پرسیاری‌"استفساری" به‌"بلی" و‌ه‌لامی
ئه‌رینی‌داده‌م‌زری‌و‌به‌"نعم" و‌ه‌لامی‌نه‌رینی‌داده‌ندری. مانای‌وایه
شاعیر‌مه‌به‌ستیه‌تی‌که‌رؤحی‌ئه‌و‌به‌و‌بادهی‌جیلوه‌و‌ته‌جه‌للای‌تووه
مه‌سته‌که‌له‌رؤژی‌"عهدی" "الست" پیتی‌شادبووه‌و‌ئه‌و‌مه‌ستی‌و
خروشیه‌ی‌وای‌لیک‌ردووه‌که‌له‌خوشیان‌ده‌می‌پی‌نه‌جولی‌و‌بلیتن
"بلی" له‌وه‌لامدا، بو‌یه‌لای‌هه‌ندی‌که‌س‌وایه‌که‌ئه‌و‌له‌جومله‌ی‌ئه‌وانه‌یه
که‌باوه‌ریان‌نه‌هیناوه، به‌لام‌شاعیر‌دلنیای‌ده‌دا‌که‌به‌غیری‌خودا‌له
دلی‌دا‌که‌س‌نیه‌پشتی‌پی‌ببه‌ستی‌و‌هانای‌بو‌بیا. ئه‌وه‌ش‌ئه‌و‌کاته
بووه‌که‌باوه‌ردار‌و‌بی‌بروا‌و‌به‌شه‌کانیان‌تیایدا‌جیاکراوه‌ته‌وه: (إِنَّ اللَّهَ
خَلَقَ الْخَلْقَ فِي ظُلْمَةٍ فَأَلْقَى عَلَيْهِمْ مِنْ نُورِهِ، فَمَنْ أَصَابَهُ مِنْ ذَلِكَ النُّورِ اهْتَدَى، وَمَنْ
أَخْطَأَهُ ذَلِكَ النُّورِ ضَلَّ) (اخرجه ابن حبان فی صحیحه ۶۱۶۹ من حدیث ابن عمر).

سافیش‌که‌زانیتی‌به‌شیکی‌تایبه‌تی‌له‌م‌نور‌و‌باوه‌ره‌وه‌و‌هر‌گرتووه
به‌وه‌ی‌وه‌لامی‌"بلی" هه‌لبژاردووه‌و‌بوته‌ئه‌هلی‌حیکمه‌ت‌و‌حه‌قیقه‌ت
ناسی (يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَ مَنْ يُؤْتِ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَ مَا يَدَّكُرُ إِلَّا

أولوا الألباب) (البقره ۲۶۹) دهرباره‌ی نهی‌نی ئەم کاره‌ش له به‌یته شعریکی
تریدا ده‌لیت:

ئەم سیرپ‌رەیه په‌نه‌انه بۆ عا له‌می عیرفانه
تۆخۆت مه‌که دیوانه هەر (قالوا بلی) بی‌که. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۰۴)

له دێره شیعیکی تردا مایه‌ی پوونبوونه‌وه‌ی ئەم نه‌ینییه ده‌به‌ستیه‌وه
به راده‌ی عه‌شق و ئه‌وینه‌وه، ده‌لیت:

په‌فیقام که‌سی عاشق نه‌بێ له‌م سیرپ‌ره نازانی! (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۳۹)

له سو‌فیگه‌ریدا قو‌ناغ و مه‌قامه‌کانی به‌وینه‌ی ده‌ریاییکه، که هەر ده‌ریایێ
له ده‌ریای پێش خۆیشی فراوانتره، عاریف پاش دەرچوونی له‌م
ده‌ریایانه‌دا خۆی ده‌بینیه‌وه له ده‌ریایه‌کی تردا که ئەمجاره هیچ شتی
نابینی جگه له زاتی‌ه‌ق((الله)) که ته‌ماشای دلت ده‌که‌یت؛ ده‌بینی دونه‌یا
به گشتی(مه‌حو) و ره‌ش بو‌ته‌وه و هه‌موو ئه‌غیاره‌کانت پو‌شستوونه!
ئینجا گه‌یشتووی به‌ پله‌ی(تَجَرَّد) واته: یه‌کلابوونه‌وه بو‌ زاتی‌ه‌ق که
یه‌کیکه له مه‌قامه هه‌ره‌بالا‌کانی ته‌سه‌ووف(قلوبهم مصابیح الهدی یُخرجون من
كُلِّ فِتْنَةٍ عَمَاءٍ مُّظْلَمَةٍ). عیشقی خودا لای صافی به‌ شیوه‌یه‌ک بووه که
هه‌موو شتیکی به‌ ئاوینه‌ی بوونی زاتی خودا زانیوه، که ئەمه‌ش یه‌کیکی
تره له مه‌قامی به‌رزی خوداناسان له پێبازی سو‌فیگه‌ری وه‌ک شیخی
گه‌یلانی له دوو دێره شیعیدا فه‌رموویه‌تی:

چاوم ناوی گه‌ر له پ‌رکیش سه‌یری جگه له‌و بکا

هەر ئەوه‌م پێ چاکه چاوم نوری پووی ئەو بیینی. (مه‌ستی، قادری، ۲۰۲۲، ۶۵)

°- رواه: الإمام مالك في الموطأ

سافیش گړی ئه وینیکې له دلدا کلپه ی سه ندبوو، ئه ویش ئه وینی خودا بوو، خو و خوړاکی لی حه رام کردبوو، تنها گرنگی به و شتانه دها که شیوه ی خوشه ویسته که ی خو ی تیا ده بینی؛ ئه ویش هه موو شتیکی جوان بوو (ئه حمه د، ۱۹۹۳، ۴۰). له م پیگه یه دا که عیشقی خودای له دلدا چه قیوه، و ته جه لی نوری زاتی خودای له سهر هه موو دروستکراویک له زه مین تا کوو ئاسمان دیوه له م باره یه وه ده لیت:

خالی نییه ئه سلا له ته جه لایی جه مالت

هه رچی له سه راتا به سه ما جیلوه نوما بی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۷۹)

له کو تایی ئه م به یته شدا ده لیت:

جوزئیکی سیفاته دوو جیهان ئه وه ل و ئاخر

سیرپرېکه له زاتا چ خه فا بی چ جه لا بی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۷۹)

واته هه رد دونیا به شیکه له سیفاتی (الأول و الآخر) که زاتی خودای هه ر هه بوو و هه ر ده مینی، ئه مه ش سرپرېکه له زاتی "واجب الوجود" ی خو یه وه چ به نه ینی و چ به ئاشکرا بی.

عاریفان به م (ته جرید) و یه کلابوونه وه ش (ته نزیه) و پاککراونه ته وه له هه موو "ظلمات" و تاریکایی و گوناوه و سیفاتیکې ناپه سند و نه فسی شه هوانی... ده ریاکان به رده وام هه ر شه پو ل دده ن و ئه مجاره له مه قامی (ته فرید) سهر هه لدینی که له نوور و ته جه لیاتی زاتی حق زیاتر هیچی تر نابینی.. ئینجا له ته ره ف زاتی حه قه وه موناجاتی له گه ل ده کړی و پیته ده فرمووی: ((إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ)) (القصص ۳۰) له مه سستی ئه م نوور و موناجات و مه عرفه ت و ناسینه دا هه نگاوه کان خیراتر له شه پو ل ده رو ن و نزیکتر ده بنه وه و ئه م جاره پیته ده وتری: (وَأَنَا اخْتَرْتُكَ..) (طه ۱۳) ئینجا ژیانی نه مری ده دری به روحه که ی و له

دورگه‌ی به‌قا له‌نگه‌ر ده‌گریت، ده‌رگای موشاهه‌ده و موکاشه‌فه و (عین القین) ده‌گوردری به (حق الیقین) و عبودیه‌تی حه‌قیقی ((وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ)) (الحجر ۹۹). له‌م قو‌ناغه‌شدا عاریف زوبانی ده‌بیت به زوبانی خودا و قو‌ناغیکه که نمونه‌ی چه‌ندان عاریفی گه‌وره‌مان هه‌یه که له‌کو‌تاییدا به‌ه‌وی و ته‌ عیرفانیه‌کانیان و تینه‌گه‌یشتنی هه‌ندی ناتیگه‌یشتووان له‌سیداره دراون و سه‌ری خو‌یان له‌م پیناوه داناوه به وینه‌ی حه‌لاج، سافیش له‌م باره‌یه‌وه ده‌لیت:

بی یار و ده‌لیل پامه‌نی پئی عه‌شقی جه‌وانان

چه‌ند سه‌ر له‌سه‌ر ئه‌م پیکا له‌ سیداره دراوه (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۶۰)
له‌کو‌تاییش فه‌رموویه‌تی:

خوینم برپژئی سورته‌ی ناوی تو ده‌کیشی

تا نه‌یکوژی نازانی که (سافی) به‌ وه‌فایه. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۲۶۱)

لیرده‌دا شیخی عاشقان چه‌سپاندوویه‌تی که له‌ عیشق دا گه‌یشتوته کو‌تا ئاستی توانه‌وه له‌ مه‌عشوقه‌که‌ی و، حالی خو‌ی چواندووه به‌ حالی مه‌نسوری حه‌لاج، واته‌ گه‌ر منیش وه‌ک حه‌لاج خوینم برپژری له‌پیناوه ئه‌و عیشقه‌ی که به‌رانبه‌ر به‌تو هه‌مه، وه‌فای منت بو به‌دیار ده‌که‌وی چونکه ئه‌وکات خوینه‌که‌ی منیش سورته‌ی ناوی تو ده‌کیشی هه‌روه‌کوو چون خوینی حه‌لاجیش "انا الحق"ی ویناده‌کرد کاتیک ده‌رژایه سه‌ر زه‌مین. جوانی هونینه‌وه‌ی مه‌به‌ستی شاعیر زیاتر به‌دیار ده‌که‌وی کاتیک وتویه‌تی سورته‌ی ناوی تو ده‌کیشی، نه‌یگوتووه سورته‌ی شیوه‌ی تو ده‌کیشی، چونکه خودا بی چو‌نیه‌تی و شیوه و پروخساره (لیس کم‌له‌ شیء..)، به‌لکو ناوه‌کان و سیفه‌ته‌کانی دیاره!

ئه‌لا ئه‌ی دوستانم داستانی دل ته‌واونایی

مه‌گه‌ر پوژی جه‌زا بیتن له‌خزمه‌ت شاه‌ی مه‌ولایی. (هیرانی، ۲۰۱۵، ۳۴۷)

۵۲۹ تو‌یژینه‌وه‌کانی کو‌نفرانسی نیوده‌وله‌تی صافی هیرانی

نهجام:

۱- تهسه ووف رینگایه کی سه ره کییه بو تیگه یشتن له خود و له خودا، بهو پییه ی تهسه ووف به شیکه سرووشتی ناخی مروقه، به بره ودان بهو به شه مروقه دهگات به ناسو به رزه کانی مه عریفهت و پابه ندبوون و دل نوقره گرتن به رپسا خوداییه کان.

۲- ته ریفه تیش که درگای چونه ناوه وهی سو فیکه رییه، قوتابخانه یه کی سه ره کی بووه بو پیگه یاندنی که سایه تیی به رزی نیو کومه لگا، که شوینکه وته کانیان جیاکراونه ته وه به پاکی دلیان و به رزی بیرکردنه وه و جوانی ره وشتیان.

۳- ته ریفه تی قادریش شا ریگه ی تهسه ووفی ئیسلامییه که له بنه مالهی پیغه مبه ر(دروودی خودایان له سه ر)ه وه، ده ست به ده ست هاتووه تاکوو شیخ عه بدولقادی گه یلانی و له لایان ئه ویشه وه به دانانی پایه و بنه مای تاییه ت نو یکراوه ته وه، بو یه ری بازه که به قادری ناسراوه، تاکوو ده رویش بتوانی به توانا و ده سه لات بی ت به سه ر نه فسی خو ی و ریگا که بیری به چاودی ری پیری کی ده ستگیر.

۴- سافی هیرانی بهو پییه ی پیری کی مه زنی ئه م ری بازه پیروزه بووه، بو یه له شیعره کانیدا به راسته وخو و ناراسته وخو باسی له برینی قوناغه پو حیه کانی ئه م رینگایه ی کردووه و زاراوه سو فیکه رییه کان و حال و مه قام و پیگه کانی تیادا باسکردووه.

۵- شاعیر که سایه تییه کی خاکی و ساده و پر له ته وازوع نواندن بووه، که ئه م ریچکه یه وهک خو ره وشت و کلتور له باوانیه وه بو ی ماوه ته وه و ئه میش در یژه ی پیداوه، چونکی نیشانه ی قادری مه شره بان بووه، بو یه له به شیکه ی شیعره کانی رهنگدانه وهی ئه م خاکیبوون و ته وازوع نواندنه ی به ته وای رهنگی داوه ته وه به مه به ستی گه یشتن به ره زامه ندی یاره که ی.

۶- حه زره تی سافی به شیوه یه کی روون و ئاشکرا له به شیکی شيعره کانیدا عیرفانییه کی قولی تیا دا به کارهیناوه و به وینه ی عاریفه مه زنه کان رچووته قولای بابته کان و باسی لیوه کردوه.

سه رچاوه کان:

- قورئانی پیروژ.

۱- باقلانی: محمد عبدالغفور، ۲۰۱۸، ته سه ووف که شتی رزگار بونه، به رگی ۱، چاپی یه که م.

۲- شه به ستیری: شیخ محمود، ۲۰۱۸، گولشه نی راز، د. سه باح به رنجی، چ ۱، ته فسیر هه ولیر.

۳- غه زالی، ئیمام، ۲۰۲۰، آیاها الولد به کوردی، و: محمد ملا سعدالدین، چاپی یه که م، ناوه ندی ره ها، هه ولیر.

۴- قوشه یری: ئیمام عبدالکریم، ۲۰۱۶، ریساله ی قوشه یری له زانستی ته سه وفدا، و: عبدالکریم فتاح، چاپی یه که م، نوری حه قیقته، هه ولیر.

۵- قادری، مهستی: زامدار، نیاز، ۲۰۲۲، دیوانی شیخ عه بدولقادری گه یلانی، چاپی یه که م، ناوه ندی ره ها، هه ولیر.

۶- که سنه زانی، به رنجی: بوشرا، د. سه باح، ۲۰۲۳، فهره نگی پیران، چاپی یه که م، سه رده م سلیمانی.

۷- که لاشی: سه باح قه نبری، ۲۰۱۶، ریبازی قادری، چاپی یه که م، چاپخانه: تاران.

۸- گه یلانی: د. عبدالرزاق، ۲۰۱۱، شیخ عبدالقادری گه یلانی ئیمامی زاهید و پیشه نگ، و: د. ئیبراهیم ئه حمده شوان، چاپی دووهم، ته فسیر، هه ولیر.

۹- گیوی: دیوانی صافی، ۱۹۶۵، چاپی دووهم، چاپخانه ی کوردستان، هه ولیر.

۱۰- هیرانی: محمدی مهلا مسته فا، دیوانی صافی هیرانی، چاپی دووهم، مه حوی، هه ولیر.

۱۱- مهستی، کاکی هیرانی: نیاز، هانا، ۲۰۲۴، دیوانی وریا، چاپی یه که م.

۱۲- مهستی: نیاز، ۲۰۱۸، رشته ی نور، چاپی یه که م، ناوه ندی هزر، هه ولیر.

- ۱۳- نهيشابوري: فريدهدين عهتتار، ۲۰۲۲، تذکرة الأولياء يادى ياراني خودا، و: نياز مهستي، چاپى يه کهم، حاجى قادري کوى، ههولير.
- ۱۴- نوورسى: بهديعوززه مان سه عيد، ۲۰۱۳، مهكتوبات، چاپى ۳.
- ۱۵- وهسمان: محهمه، ۲۰۱۴، فلهسه فهى سوفيگهري، چاپى دووهم

فهرهنگ:

- ۱۶- خال: شيخ محمد، ۱۹۸۴، فهرهنگى خال، چاپى ۱، چاپخانهى الحوادث، بهغدا.
- ۱۷- موکريانى: مام هه ژار، ۱۹۹۰، هه نبانه بورينه، چاپى ۱، انتشارات سروش، تهران.
- ۱۸- هه حمهه: سهردار، ۱۹۹۳، سافى ژيان و بهره مې، تيزى ماسته، زانکوى سه لاهه دين، ههولير.
- ۱۹- نيهاد: فرياد، ۲۰۲۳، بهراوردى عيشقى عيرفانى له شيعره کاني صافى هيراني و مهولانا جه لاله دينى رومى دا، تيزى ماسته، زانکوى سوران.

سه رچاوه عه ره بيه کان:

- ۲۰- ابن عربى: محى الدين، ۱۹۴۸، نقش الفصوص، ط ۱، جمعيه دائره المعارف العثمانيه، حيدرآباد.
- ۲۱- ابن حبان: محمد، ۱۹۹۳، صحيح ابن حبان: محمد ابراهيم زايد، ط ۲، دار الوعى، حلب.
- ۲۲- ابن مالک: انس، ۱۹۵۸، الموطأ: محمد فواد عبدالباقي، ط ۱، دار احياء تراث العربى.
- ۲۳- البخارى: محمد صديق حسن خان، ۲۰۰۷، التاج المکمل، ط ۱، وزارة الأوقاف وشؤون الاسلاميه القطر.
- ۲۴- البرسوى: الشيخ اسماعيل حقى، ۱۳۳۰هـ، تفسير روح البيان، ط ۱، المكتبة الاسلاميه.
- ۲۵- البيهقى: أبوبکر أحمد بن الحسين، ۱۹۹۳، الأسماء والصفات، ط ۱، مكتبة الجوادى، المملكة العربية السعوديه.
- ۲۶- الحيلانى: الشيخ عبدالقادر، ۲۰۰۵، سرالأسرار و مطهر الأنوار، ط ۱، دار الكتب الكلية، لبنان.

- ۲۷- الجیلانی: الشیخ عبدالقادر، ۲۰۰۵، الغنیة، ط ۱، دارالخیر، دمشق.
- ۲۸- الربانی: الامام، بدون سنة‌الطبع، مکتوبات، ط ۲، دارالکتب العلمیة، بیروت.
- ۲۹- الزبیدی: مرتضی، ۱۳۱۱هـ، اتحاف السادة المتقین بشرح احیاء علوم الدین، ط ۱، مطبعة المیمنة.
- ۳۰- الشعرانی: الامام عبدالوهاب: بدون سنة‌الطبع، الأنوار القدسیة، ط ۱، دارصادر، بیروت.
- ۳۱- شلق: د. علی، ۱۹۸۵، العقل الصوفی فی الاسلام، دار المدى للطباعة.
- ۳۲- الصاوی: الامام، ۲۰۲۱، مجموعة جوهرة التوحید، شرح الصاوی، ط ۱، دارالتحقیق الکتب، لبنان.
- ۳۳- ضیف: شوقی.؟، التطور والتجدید فی الشعر الأموی، ط ۸، دارالمعارف، القاهرة.
- ۳۴- القادری: مخلف یحیی، ۲۰۲۰، الكنوز النورانیة، ط ۴، دار النور القادریة، دمشق.
- ۳۵- القاشانی: الشیخ عبدالرزاق، ۲۰۰۵، اصطلاحات الصوفیة، ط ۱، دار الکتب العلمیة، لبنان.
- ۳۶- القشیری: الامام عبدالکرم، ۱۹۸۱، تفسیر لطائف الاشارات، تحقیق: د. ابراهیم بسیونی، ط ۲، هیئة المصریة العامة للکتب، القاهرة.
- ۳۷- الکسنزان: الشیخ محمد بن الشیخ عبدالکرم الحسینی، ۲۰۰۵، موسوعة الکسنزان فیما اصطلح علیه أهل التصوف والعرفان، ط ۱، دار آیة، بیروت.
- ۳۸- الکیلانی: السید میعاد شرف الدین، ۲۰۱۴، الطريقة القادریة أصولها وقواعدها، ط ۱، کتاب- ناشرون، لبنان.
- ۳۹- المتولی: عبدالستار السید، ۱۹۸۴، أدب الزهد فی العصر العباسی، ط ۱، هیئة المصریة العامة للکتب، القاهرة.
- ۴۰- ماضی: السید محمد أبوالعزائم، ۱۹۷۴، مذكرة المرشدين والمسترشدين، ط ۱، هیئة العامة لشئون الدینیة الأمیریة.
- ۴۱- معلوف: لويس، المنجد فی الأعلام واللغة.
- ۴۲- مسلم: الامام أبوحسین، ۲۰۰۱، صحیح مسلم، تحقیق: محمد فواد عبدالباقی، جزء ۴، ط ۱، دارالکتب العلمیة، القاهرة.
- المعجم، فهره‌نگ:**
- ۴۳- المعجم العربی الأساسی: المنظمة الدولية للثقافة والأدب.

الموقع، ئینته‌رنیت:

٤٤-عبدة: خالد محمد، معنی أن تكون صوفية، <http://www.Academia.edu.com>

سه‌رچاوه‌ی فارسی:

٤٥-توکلی: محمدرروف توکلی، بدون سال جاپ، تاریخ تصوف در کردستان، انشارات اشراقی، تهران.

ملخص البحث

الإنسان الذي هو أعظم المخلوق لخالق العالم، لديه أسرار وعوالم روحية متنوعة، وقد بحث دائما عن نفسه وعن الهه، فقط من خلال فكر سليم مليء بالنظر وبمساعدة رسائل الرسل، استطاع أن يجد الحقيقة وسبب وجوده وموته. وبهذه الطريقة استطاع الإنسان المؤمن أن يفهم و يعلم و يتقن نفسه، وهذا التوجيه أصبح علما مستقلا يسمى التصوف، لأن جانب التصوف جزء طبيعي يصدر من داخل الوجدان البشري، فالتصوف حقيقة روحية، وجانب قوي، وأخلاق مهمة، وعالم خاص على الجانب الآخر من عالم المادية الإنسانية، للوصول إلى الآفاق العالية لمعريفه الله، والالتزام بالقوانين الإلهية، وتطهير القلب وتطهير النفس من كل ذنوبها لذلك يمكن ان نقول أنه تربية و تعليم إلهي يؤدي المومن الى اكمال المنزل و إلى قمة المنزل.

والطرقه هي منهج والطرقه من طرائق التصوف، والمريد يسلك على هذه الطريقة على يد مرشد مربي، وهذا هو جانب العمل من الأمر أن مرید يخضع لأسباب معينة، وهذه هي طريقة الخاصة لحصول رضا الله و سبب لوجود اتصالا روحيا بين الله و عبده، لغاية وصول الى رضا الله تعالى، و ثمرة الطريقة سبب مهيم لترويج الشريعة و وصول الى حقيقة و معرفة، لأنه سالك الطريقة دائما يشعر بأن الله تعالى أقرب اليه من جبل الوريد لذلك يحتفظ ايمانه و يقل عصيانيه بشكل عام، كان هناك طريقتان رئيسيان في كردستان، أقدمهما وأهمهما الطريقة القادرية، اسم طريقة القادرية مشتق من اسم الشيخ عبد القادر كيلاني، وهو مجدد هذه الطريقة، وطريقة القادري هي واحدة من أقدم الطرق الصوفية، والتي تنسب إلى الإمام علي حتى زمن الشيخ عبد القادر الكيلاني، المعروف فيما بعد باسم القادري، ولكن

٥٣٤ تويژينه‌وه‌کانی کۆنفرانسی نیوده‌وله‌تی صافی هیرانی

إذا تعمقنا في هذا المعنى، يتضح أنه ليس مأخوذاً فقط في لقب الشيخ عبدالقادر، ولكن محتوى وحالة الشيخ كانت أكثر أهمية في هذا النسبة! وأن توابع القادري هو مورید ذات الله القادر بسبب كثرة تحقيقه و تخليقه بهذين صفتين الله تعالى لذلك أقدر على نفسه وهواه و طبعه و أخلاقه

لذلك فإن هدفنا من هذا البحث، بالاعتماد على المصادر، هو بحپ موجزة لتصوف و الطريقة و منهج القادري، لكشف مجالات وجوانب التصوف والعرفان التي انعكست في حياة وأشعار صافی هیرانی، وإظهار و استكشاف معنى القادري و مجاهداته في مجال التواضع للوصول إلى رضا محبوبه لدى الشاعر، مع جانب أمثلة قصائده بشرحيات .
الكلمات المفتاحية: التصوف والعرفان، الطريقة، القادري، صافي هيراني.

Summary

Human, who is the greatest creation of the universal God, has his own secrets and spiritual worlds. He has constantly sought to find himself and God. In this way, the believer has been able to understand and educate himself through a realistic thinking and searching into prophets and senders, they could find himself and their God. And this trend has become an independent trend. It is a science called Sufism, because Sufism is a natural part of the heart and conscience. to reach high heights of knowledge of God, calmness, adherence to God's rulings, and purifying the heart and mind from all evil and abomination. Therefore, we can say that Sufism is a divine teaching that leads the believer to the peak of perfection. The tariqa is a method or path of Sufism. The student (Murid) follows the path taught by an elderly guide, and the practical aspect is that the student (Murid) obeys certain reasons, that is, it is a special path through which the traveler obtains God's satisfaction, and creates a strong spiritual relationship between the servant and his Lord, as it proceeds From the mind to the Supreme Being who is God, to achieve his goal, which is to obtain God's satisfaction only, so he feels that God is closer to him than anything else, so he realizes his faith

and commits the least mistakes. There were two main sects (Taira) in Kurdistan, the oldest and most important of which is the Qadiri Order, and the name of the Qadiri Order is derived from the name of Sheikh Abdul Qadir Jilani. In the time of Sheikh Abdul Qadir Jilani, it was later introduced as the Qadiri Order, but if we delve deeper into this meaning, we will see that it is not derived from the name of Sheikh Abdul Qadir. Only the capable one, but the sheikh's content and condition played a major role! Therefore, the student who follows the path of Al-Qadiri means the student of God Almighty who researched and created this quality of God. Therefore, our goal in this research is to provide a brief overview of Sufism, the method, and the Qadiri path, and to show the areas and aspects of Sufism and Sufism that were reflected in Al-Safi's life and his poems, while giving his poetic examples with commentary.

. Al-Safi Al-Hirani, Al-Qadiri, method. Keywords: Sufism and mysticism